

Solul legământului cel veșnic

20 decembrie 2007

Gili Cârstea

Pentru iubitorii soliei 1888, care au înaintat în slava crescândă a luminii celui de-al treilea înger, nu cred că există în toată Scriptura o descriere mai completă a adevărului prezent decât aceea din Maleahi 3:

“Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor” (Mal 3:1).

Cartea lui Maleahi parcă este o transcriere lărgită a soliei Martorului Credincios către Laodicea. Domnul are o controversă cu îngerul bisericii, iar subiectul controverselor este călcarea legământului. El reproșează corpului pastoral că a făcut din lege “un prilej de cădere pentru mulți” (2:8), că “s-a abătut din cale” și că a rupt legământul. Când se întâmplă așa, nelegiuirile curg una după alta:

“În Iuda și la Ierusalim s-a săvârșit o urâciune; fiindcă Iuda a spurcat ce este închinat Domnului, ce iubește Domnul, și s-a unit cu fiica unui dumnezeu străin” (2:11).

“Fiica unui dumnezeu străin” este expresia pentru orice biserică în care este onorat un hristos fals. Domnul nu spune aici că “există pericolul,” sau “s-ar putea” să se săvârșească o urâciune în poporul Său; ea chiar s-a săvârșit, deși poporul nu o percepe. Nu a fost așa mereu? Când a recunoscut vreodată poporul lui Dumnezeu că în mijlocul lui s-a săvârșit o urâciune?

Domnul arată lămurit care este lucrul “închinat Domnului,” pe care îl “iubește Domnul,” și care a fost spurcat:

“Nu ne-a dat Unul singur Dumnezeu suflarea de viață și ne-a păstrat-o? Și ce cere acel Unul singur? Sămânța dumnezeiască! Luați seama, deci, în mintea voastră, și nici unul să nu fie necredincios nevastei din tinerețea lui! Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie, zice Domnul (2:15-16).

Acest pasaj este fundamentul pe care construiește și Pavel ilustrația lui despre căsătorie, atrăgând atenția că este vorba despre “Hristos și biserică” (Ef 5:32). Hristos a fost prima realizare a noului legământ, de la căderea lui Adam. În

El, Sămânța dumnezeiască a spulberat legea păcatului și a morții care ținea în robie familia omenească. Hristos a rezistat până la moarte “despărțirii” în căsătorie, sigilând cu sânge valoarea monumentală a noului legământ. Biserica trebuie să meargă pe același drum.

Ca și biserica secolelor trecute, Laodicea a “spurcat” căsătoria, și astfel se alătură mulțimii de fiice ale unui dumnezeu străin, fără să-și dea seama. Laodicea nu duce lipsă de nimic, după propriile estimări.

În această vreme de maximă orbire spirituală, este obligatoriu să înțelegem corect felul în care Dumnezeu “va încheia repede în neprihănire” lucrarea Sa – iar Maleahi spune exact cum se va întâmpla acest lucru.

Mai întâi va veni “un sol,” care va pregăti “calea Domnului.”

Calea Domnului este calea către desăvârșirea creștină, calea pe care a mers Hristos, adică nunta, căsătoria, unirea dintre cele două naturi. Calea Domnului trebuie “pregătită,” iar Maleahi spune exact cine va fi solul respectiv:

“Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată” (4:5).

Este evident că aici avem un limbaj metaforic. Domnul a spus că va trimite “un alt Mângâietor,” adică Duhul Sfânt, care va fi cu noi până la sfârșit. Sigur că nu este vorba despre revenirea profetului Ilie din cer pe pământ. Aici este vorba despre o solie pe care Duhul Sfânt o va valida, o va promova, în biserica ultimei generații.

A fost ales Ilie cu un scop foarte precis: În biserica ultimei generații închinarea la Baal va fi la fel de generalizată ca și în timpul domniei lui Ahab, și va fi nevoie de solia unui Ilie modern spre a trezi din coma spirituală un popor care L-a schimbat pe Hristos cu Baal, care a “spurcat ce este închinat Domnului,” adică “sămânța dumnezeiască,” fără să știe.

Când Hristos este schimbat cu Baal printr-un proces discret și îndelungat, poporul nu este alarmat, și de cele mai multe ori este mulțumit cu starea lui spirituală. Religia lui Baal propune și ea multă agitație spirituală, multe fapte bune, activități sociale și zel pentru lucrare. Ea nu neagă “viața abundentă” și alte satisfacții religioase; din contră, chiar le exacerbează, ele devenind scopul prioritar în biserică. Doar “duhul și puterea lui Ilie” poate sesiza manevra, demascând prezența ilegală a urâciunii pustiirii așezată în locul sfânt. Atâta timp cât această situație se menține, Domnul nu poate intra în templul Său, și de aceea este nevoie de o pregătire a căii pe care doar Ilie o poate realiza.

“Și deodată va intra în templul Său”

Această expresie denotă urgență și surpriză în același timp. Când calea este pregătită, Domnul nu va întârzia deloc să intre în templul Său. Singura explicație a faptului că Domnul încă nu a intrat în templul Său este aceea că locul Lui a fost ocupat de un impostor, iar poporul nu știe. Când Ilie va pregăti calea, descoperind

închinarea subtilă la Baal, “deodată” va intra Domnul în templul Său, în ziua ispășirii finale pentru cei în viață. Acesta este evenimentul major de pe agenda cerului, și care va declanșa toate acele evenimente finale pe care profeția le anticipează, iar poporul nostru le așteaptă și se roagă pentru ele.

“Domnul pe care-L căutați”

În această adorare aproape universală a hristosului ecumenic, în care toată lumea este convinsă că se închină adevăratului Hristos, declarația lui “Ilie” că acela nu este Domnul va fi la fel de șocantă și nesuferită ca și aceea făcută la prima lui confruntare cu profeții lui Baal. Această solie va fi purtată de oameni care “Îl caută” pe Domnul, care studiază viața Lui în lumina metaforelor sanctuarului din Vechiului Testament spre a putea face deosebirea între Hristosul autentic și cel fals. Ei studiază originea neprihănirii lui Hristos, dezgroapă de sub molozul erorilor taina evlaviei – “Hristos în voi” – spre a fi siguri că nu vor ajunge să se plece în fața tronului pe care l-a părăsit Hristos, strigând cu gloatele iubitoare de plăceri “Tată, dă-ne duhul tău.”

“Solul legământului, pe care-L doriți”

Domnul pe care trebuie să-L căutăm, și să-L dorim, nu este hristosul cosmic al Babilonului spiritual de astăzi, ci Solul legământului. Hristosul autentic este Solul noului legământ, primul de pe această planetă în care Dumnezeu a realizat făgăduința de a “scrie” legea în inimă și minte, adică de a uni natura umană cu cea divină prin locuirea Duhului Sfânt în templul inimii. Când vorbim despre “caracterul lui Hristos desăvârșit reprodus în poporul Său,” noi înțelegem că acel popor va fi produsul noului legământ, exact la fel cum Hristos a fost făcut Solul legământului. Acel caracter era produsul unirii dintre natura umană și natura divină locuind în Hristos ca într-un templu. De aceea Hristos identifica trupul Său cu un templu (Ioan 2:19-21).

Hristos a fost mesagerul legământului cel veșnic, al scopului etern al lui Dumnezeu, atât prin declarații cât și prin exemplu personal. El era locuința, templul, chivotul legământului în care Șekina se unea cu natura făpturilor create, așa cum cerea legământul cel veșnic. El nu poate fi “solul legământului” dacă ceea ce a realizat Dumnezeu în El este unic și nerepetabil în urmașii Săi.

Făgăduința noului legământ este nu numai pentru Hristos, ci pentru toți urmașii Lui din toate timpurile, și mai ales pentru biserica ultimei generații. Oferta din Ieremia 31 a fost întărită pentru generația noastră, ca să nu existe dubii despre intențiile lui Dumnezeu cu noi:

“Dumnezeu se oferă să unească divinitatea Sa cu omenescul nostru, și când supunem permanent și deplin voința noastră naturii divine, păcatul este aruncat afară, iar desăvârșirea creștină în Hristos este atinsă. Nu putem estima la justa valoare importanța unirii dintre divinitate și umanitate” (TM 47).

Această declarație fără ambiguități este temelia speranței noastre că “nunta” este o realitate solemnă, profund ancorată în doctrina sanctuarului, și nu povești

meșteșugit alcătuite, așa cum ni se reproșează tot mai des. Când neprihănirea lui Hristos este văzută ca provenind din unirea omenescului cu divinul, calea este pregătită, iar Solul legământului va intra “deodată” în templul Său.

Rezultatul acestei intrări?

“Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite. Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară” (Mal 3:2-4).

***